

407

Enn hraðar sólin sér

1. Enn hrað - ar sól - in sér af svefni' að kall - a, býst
 2. Enn hef - ur hann í nótt með himn - a lið - i ég
 3. Hans náð ég nú mig fel með nýj - um deg - i og
 4. Hann hverj - a þekk - ir þrá og þörf míns hjart - a, hans

gull - i brekk - an hver og brún - ir fjall - a. Gleð
 svo að svæf - i rótt í sæl - um frið - i frá
 treyst - i vernd hans vel er víst bregst eig - i. Hann
 valdi' eg allt veit á, ég ei skal kvart - a, minn

þig, mín sál, og minnst Guðs mikl - u gæð - a og
 mér og mín - um hætt - um öll - um hrund - ið. Frá
 mun í dag enn megn og kraft - a veit - a svo
 eig - in hag er eng - in von ég skilj - i. Guðs

hef þig hátt frá jörð í helgr - i þakk - ar - gjörð til himn - a - hæð - a.
 dauð-ans dimm-um stig enn Drott-inn frelst - i mig, enn brá ég blund - i.
 megi' eg minni' í stétt, hvar mig hann hef - ur sett, hans lofs æ leit - a.
 hönd-um hann er í, seg hug-rökk, önd mín, því: „Guðs verð - i vilj - i.“